

Pastisseria RAGA C/ Major, 105 - Tel. 977 72 03 53 ULLDECONA	ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats C/ Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Avgda. Ramon Salomón, 19 Tel. 977 57 32 15 - ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	l'Últic Moli Restaurant Ctra. Ulldecona a La Sénia, km. 10 Tel. 977 57 08 93 - Mòbil 661 535 187 - BARRI CASTELL	Mobles A R N A U C/ Sant Lluc, 12 - Major 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
 GRAU Domèstica: Guifré, 13 Tel. 977 720 687 Industrial: Ctra. Tortosa, s/n. Tel. 977 720 620 Fax 977 721 115 43550 ULLDECONA	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/ major, 153 - tel./fax 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (tarragona) e-mail: jmselect@tinet.org	 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
 Olga, s.l. Carnisseria AQUÍ, BONA CARN! c/ Major, s/n. 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antiga Ctra. Vinaròs, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/ Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 ULLDECONA	 INSTITUT DE BELLESA fes goig C/ Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 ULLDECONA	 SAUCH-VILADOT, S.L. Agents d'Assegurances Assessors i Gestors C/ Mestre Hierro, 5 - Tel./Fax 977 72 00 48 ULLDECONA
 BLOC PAPERERIA I REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA	 Mercè Sans Cucala Núm. Col. T-522 Tel. 676 03 20 09 Veterinària clínica equina Fisioterapeuta equina	 Forn de pa J. CASOLA Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 ULLDECONA

Molta participació la nit de Sant Joan

MAIG-JUNY 2010

Preu: 1 €

NÚM. 168

Representació de teatre a la Diada del Soci

Ram de flors per a les pubilles entrant i sortint

Per Sant Joan, coca i moscatell

Lliurament de premis del XXXIX Concurs Literari Sant Jordi

ÍNDIX

- Editorial	2
- Activitats del CCR	3-4
- XXXIX Concurs Literari "Sant Jordi"	5-9
- El sopar dels idiotes	10-11
- Novetats filatèliques	12-13
- Avanç del programa de les XXVIII Jornades de Teatre	14
- Gastronomia - Racó poètic	15

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluc Fernández Tomàs

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

Carmen Àvila Terzi

DIBUIXOS:

Joan Riba Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.

- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.

- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

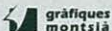
CENTRE CULTURAL RECREATIU D'ULLDECONA

C.I.F. G - 43103332

Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52

Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA

D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gràfiques montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60

43550 ULLDECONA (Tarragona)

e-mail: graf.montsia@terra.es

Editorial

El mes de juny, després de les darreres activitats del curs, comença, amb l'estiu, un breu període de vacances per tornar a començar la tasca a l'agost amb les activitats de festes majors.

De moment entre finals de maig i primers de juny hem col·laborat amb l'ajuntament i les altres entitats del poble en la setmana cultural. El CCR com tots els anys presenta la pubilla,enguany la senyoreta Cristina Fuentes Àvila. També celebrem el dia del soci per reconèixer d'alguna manera la fidelitat de les persones que durant 50 anys formen part del CCR. En aquesta ocasió a més de l'homenatge a Pedro Reverté Brusca hem representat l'obra de teatre "Et perseguiré" pel grup de teatre de l'Institut de Tortosa, dirigida per la sòcia del CCR i professora de l'esmentat Institut Manolita Nadal.

Hem celebrat també la revetlla de Sant Joan amb la tradicional foguera i el repartiment de coca i moscatell.

I finalment us anunciem que hem començat l'assaig de les dues obres de teatre que representarà el Grup del CCR que a partir d'enguany portarà el nom del seu fundador i director durant més de 50 anys, Pere Sans.

I res més. Aprofito l'avinentesa per saludar-vos ben cordialment

JUANJO SANS
President

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU

DIADA DEL SOCI

Tot i que estava prevista inicialment per al dia 6 de juny, com coincidia amb la celebració religiosa del Corpus Christi es va celebrar el diumenge dia 13. Tal com anunciàvem en el número anterior de la nostra revista, el Soci d'Honor d'enguany és el Sr. Pere Reverté Brusca, a qui se li va donar la placa commemorativa de l'ocasió. També vas estar present a l'acte la Pubilla del CCR de l'any 2009, Srta. Marta Millán Queralt, i la Pubilla d'enguany, Srta. Cristina Fuentes Àvila, a les que es va obsequiar amb un bonic ram de flors. També es van donar els premis als guanyadors del XXXIX Concurs Literari de Sant Jordi, els noms dels quals ja vàrem anunciar anteriorment.

A continuació el grup de teatre de La Lira de Roquetes, format per alumnes de Batxillerat escènic de l'Institut "Joaquim Bau", va interpretar l'obra "Et perseguiré...", dirigida per Manolita Nadal.

REVELLA DE SANT JOAN

Ja sabeu que el CCR treballa sempre per mantenir vives les nostres tradicions. Així que el dia 23 de juny no podia deixar d'organitzar la Revetlla de Sant Joan al lloc habitual, davant del Poliesportiu. La Pubilla de les Festes Majors 2010, Cristina Fuentes Àvila, va ser l'encarregada, com sempre, d'encendre l'enorme foguera.

PROGRAMES, REVISTES
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
ALBARANS, FACTURES
I TOT TIPUS D'IMPRESSOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS.
PAPER FOTOCOPIADORA.

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Tots els assistents a l'acte van gaudir del foc, dels petards, dels coets, de la música, i, sobretot, de la coca i del moscatell.

JORNADES DE TEATRE DE TARDOR

Ja està tot preparat per a les properes Jornades de teatre que, com cada any, organitzarà el CCR. Enguany estaran coordinades per Jordi Carapuig Barberà, i el nostre grup de teatre, que, com ja sabeu porta el nom de Pere Sans, en agraïment a la tasca realitzada per ell durant tants anys, representarà enguany dues obres: la d'inauguració i la de clausura. El primer dia, 10 d'octubre, serà l'obra titulada *El sopar dels idiotes*, de Francis Veber, una comèdia divertidíssima en la qual una colla d'amics organitza periòdicament un sopar al qual conviden la persona més estúpida que han conegut, per tal de

riure-se'n. Els sopars solen ser un èxit, fins el dia en què un dels organitzadors desconvoca el que s'ha de celebrar a casa seva per una lumbàlgia... i rep la visita inesperada de l'idiota convidat.

L'obra del dia de clausura de les Jornades de teatre serà una adaptació, feta per Josi Ganzenmüller, de *L'enemic del poble*, de Henrik Ibsen, una dura crítica als interessos dels polítics, en la qual participa gran número d'actors del nostre grup Pere Sans. Esperem aconseguir un gran èxit com amb l'obra de l'any passat.

A més de les obres del nostre grup, podreu assistir a la representació de les obres de grups nous com el de Vinaròs, també dirigit per Josi Ganzenmüller, que ens portarà una obra molt entretinguda.

En fi, moltes sorpreses que de ben segur no us decebran! Us esperem!

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

XXXIX CONCURS LITERARI "SANT JORDI"

Comencem a publicar l'escrit premiat en el Concurs Literari de Sant Jordi de la categoria d'adults, d'Agustí Vilà Carles, de Barcelona.

EN SILENCI

En silenci, la Trini contempla el pati dels nois de l'escola del poble. Entre la munió de vailets que corren darrere la pilota distingeix en Josep, el seu estimat, que crida i dona ordres als seus companys de joc. L'esperarà a la sortida i caminaran plegats, sense dir-se gran cosa fins la plaça del poble. Allà seuran, en silenci, i deixaran passar l'estona escoltant el soroll de l'aigua que brolla de la font. Quan es faci tard es diran adéu, es faran un petó a la galta i cadascun anirà cap a casa seva amb la felicitat omplint-li l'ànima.

Els dos tenen assumit que es pertanyent l'un a l'altre. Poc a poc van compartint instants i vivències. Els llaços que els uneixen es fan cada dia més forts i cadascun es mira en el mirall del altre. El temps va passant i les assegudes prop la font de la plaça es transformen en passejades pels camins dels tarongers o en escapades més furtives als turons que envolten el poble. Allà, a sota els pins els silencis s'esvaeixen entre tendres paraules, carícies i petons.

Quan tornen al poble agafats de la mà, la lluisor dels seus ulls i el somriure del seus llavis posen de manifest el seu amor. Ells saben que estan fets l'un per l'altre i caminen sense vergonya pels carrers i les places del poble. Només tenen quinze anys. Els veïns del poble els miren alhora amb una barreja de tendresa i enveja.

En acabar els estudis a l'escola del poble ambdós han començat a treballar. En Josep ha trobat feina com aprenent en una fàbrica de mobles i la Trini treballa a estones a la cooperativa agrícola del poble. En arribar a la feina en Josep va a cercar a la Trini per fer una passejada abans de sopar. Tot caminant parlen de les seves coses i van teixint els somnis pel futur. Hauran de treballar de valent per tal de tenir els estalvis suficients per poder comprar una casa i després casar-se i formar una família i així anar tirant cap endavant. L'amor i la il·lusió els donen forces per no témer el futur.

Poc a poc va passant el temps mentre en Josep va prosperant d'aprenent a oficial a la fàbrica de

mobles. La Trini només treballa quan a la cooperativa hi ha feina derivada de les diferents col·lectes que marquen les estacions. En sortint de la feina en Josep, que no es conforma amb el que te i vol progressar, va a casa del mestre que li dona classes d'aritmètica. Quan a la cooperativa no hi ha feina, la Trini broda amb paciència les moltes peces que formaran el seu aixovar: tovalloles, tovallons, mantells, llençols.

Al cap d'anys de feina i estalvi han reunit el suficient per poder comprar un terreny a les afores del poble dalt d'un petit turó. Tot seguit, amb l'aval del Sr. Tarrats, l'amo de la fàbrica a on treballa en Josep, han demanat un préstec al banc per tal de poder construir la casa dels seus somnis. Poc a poc, el petit edifici s'ha anat aixecant fins que una casa blanca envoltada d'un jardí domina el cim del turó.

Finalment, després d'anys de festeig i sacrificis, s'han pogut casar. La cerimònia ha estat senzilla, i després del convit amb els familiars i amics, han partit cap a un breu viatge de noces. L'endemà de la tornada tot ha començat de nou: en Josep ha tornat de bon matí a la fàbrica i la Trini s'ha unit a les seves companyes de cooperativa per tal de triar i encaixar la collita de pera.

Poc després la Trini ha anunciat el seu embaràs. Uns mesos més tard ha nascut una nena esquifida i ploranera a qui han batejat amb el nom de Montserrat. Han seguit temps de felicitat. En Josep ha estat ascendit a encarregat de la fàbrica, com a home de confiança del Sr. Tarrats. La Trini ha deixat la seva feina per tal de poder dedicar-se a la petita Montse. El sou d'en Josep, després de separar una quantitat per retornar el préstec al banc, els permet viure amb dignitat. Els diumenges d'estiu van a la platja, a uns pocs quilòmetres del poble. Allà la Montse corre per la sorra, mentre en Josep li fa castells i la Trini els contempla feliç. Altres vegades passegen pels boscos propers al poble i cullen mores i gerds. Fins i tot han fet un anhelat viatge a Barcelona. Allà, després de visitar el centre, mentre passejaven Rambles avall, s'han fet fan retratar per un fotògraf. El resultat es una fotografia en la que apareixien ells dos molt somrients, amb la petita Montse al mig, a coll i be de son pare.

Uns mesos més tard, un maleït 18 de Juliol de 1936, comencen els esdeveniments que els trasbalsaran les vides.

En silenci, contemplen atemorits els fets que es succeeixen accelerats per tot arreu. La desaparició del Sr. Tarrats, l'amo de la fàbrica. La crema de llibres a la plaça de l'església. El anar i venir de cotxes expropiats, plens de milicians, pintats amb les sigles dels nous propietaris. En Josep segueix anant a la fabrica, on ara ha de fer el que li ordena un comitè d'intervenció. Treballen moltes hores per poder produir les quantitats que els hi demanen. Mentre, la Trini i la Montse l'esperen a casa amb la por dins de l'ànima. Quan arriba, ja tard, el reben tot deixant anar un sospir de tranquil·litat. Ell els explica que no han de partir, que a la fabrica està molt ben considerat pels seus coneixements i per la seva dedicació.

Però un dia, qui sap si per enveja o per venjança, algú denuncia a en Josep com a confident del Sr. Tarrats. Quan l'interroguen, en Josep assegura que ell no en sap res. El deixen seguir treballant, però aquella nit es presenten a casa seva quatre milicians armats. La Trini quan obre la porta els hi diu que el seu marit es tan sols un bon treballador que no ha fet mai mal a ningú. Els milicians li expliquen que ells només estan complint ordres i que han de posar al seu marit a disposició de les autoritats locals.

En silenci, contempla la Trini com s'enduen al seu home emmanillat, mentre la petita Montse plora amagada darrera les seves faldilles. Un cop a l'ajuntament del poble, un grup d'homes armats torna a preguntar diverses vegades a en Josep a on s'amaga el Sr. Tarrats i quina mena d'informació li està passant. En Josep contesta que ell no en sap res i que l'única cosa que ha fet es treballar de valent per complir els programes de producció. Enfurismats per la resposta, els homes ordenen als milicians que tanquin a en Josep. El fan pujar a un cotxe i el condueixen al poble veí a on el fiquen al calabós del quarter de la guàrdia civil. Allà es troba amb altres homes, que com ell, tampoc saben quin es el seu delictes. Passen els dies, menjant minses racions de farinetes, mentre els van treien del calabós per interrogar-los. Alguns no tornen, i quan li toca el torn a en Josep, repeteix que ell no pot contestar a les preguntes per que no en sap res.

Una matinada els desperten, els fan pujar a un camió a on els emmanillen i els posen benes als ulls. Poc després els fan baixar del camió i els ordenen que caminin cap endavant. Encara no han avançat uns pocs passos quan se sent una descàrrega de trets i els homes cauen a terra. En Josep sent una forta punxada a l'esquena mentre cau, en pocs segons nota que li falta l'aire i se li omple la boca de sang. En caure, la bena dels ulls

es mou, i pot veure que ja es fa clar abans que la foscor i el silenci ho envoltin tot.

En silenci, la Trini contempla el cos sense vida del seu marit, al costat d'altres prop de la paret del cementiri. Semblen titelles a qui algú, al final d'una representació macabre, els hagi tallat els fils.

En silenci, la Trini empeny el carro, a on jeu el cos del seu marit, tota sola en la foscor de la nit. Poc a poc, amb els ulls enterbolits i l'angoixa estrenyent-li l'ànima, va avançant pel camí, desert en aquelles hores, que després d'uns cinc quilòmetres, la conduirà al cementiri del seu poble. Allà, amb l'ajuda d'alguns parents propers, ha col·locat el cos fred i ja morat dins d'un taüt i l'han alçat fins a un nínxol situat a dalt de tot, que un familiar li ha cedit temporalment. Sense capella per oficiar un respons, els assistents han resat en silenci un parenostre, mentre les llàgrimes es barregen amb el plugim d'hivern, que comença a mullar els rostres.

De sobte la Trini s'ha trobat sola i desemparada. Al poble la consideren la vídua d'un feixista i molts li fan el vuit. A la cooperativa l'han acomiadada encara que hi ha prou feina per tothom. Sobreviu com pot, amb les almoines secretes de la bona gent del poble, i amb el conreu del petit jardí que te a la part del darrere de la casa del turó. Així va tirant, passant gana i fred, procurant que a la petita Montse no li falti menjar. Per les nits plora i enyora el cos del Josep. Però sap que no té més remei que lluitar tota sola contra el fred, contra la fam, contra l'angoixa i contra la solitud.

Així passen els mesos, sobrevisquent els temps difícils. Poc a poc li van minvant els estalvis, i quan s'acaben, ha d'empenyorar les poques joies que te. Per fi un dia, la guerra acaba i els vencedors entren al poble sense trobar-hi cap resistència. Els "rojos" fa temps que han marxat cap al nord, amb l'esperança de creuar la frontera cap a un exili salvador. Poc després, torna al poble el Sr. Tarrats, a prendre possessió de la fàbrica i de les altres propietats que li foren expropiades en començar la guerra. La Trini el va a visitar i li explica la seva desgràcia i el seu neguit. El Sr. Tarrats reconeix i agreix el sacrifici del seu marit, però li explica que la situació es molt difícil ara, que la maquinaria de la fàbrica ha estat destruïda, i que amb prou feines es troba fusta per treballar. No obstant li fa saber que te crèdit a la tenda de queviures, de la seva propietat, al carrer major del poble, pel que pugui necessitar. Amb els estalvis exhaurits i empassant-se la vergonya, la Trini va passant per la tenda per tal de poder alimentar degudament la Montse, ara que està creixent. Allà li apunten en el llibre de deutes i la acomiaden

amb un "ja ho trobarem". Passa el temps sense que ningú li doni cap feina. La situació es difícil per tothom, i tan sols alguns préstecs de familiars llunyans i el crèdit de la botiga li permeten tirar endavant.

En silenci, la Trini amb la maleta de cartró en una mà i la Montse a l'altre espera amb paciència, sota el fort sol de l'estiu, l'arribada del cotxe de línia que les durà a l'estació, per allà agafar el tren que les portarà fins a Barcelona.

Dies abans el Sr. Tarrats li ha fet una bona oferta. A canvi de la casa del turó, ells es fa càrrec de tots els deutes, inclosa l'hipoteca. Alhora, ofereix a la Trini la porteria d'una finca seva al carrer Consell de Cent a Barcelona. Allà li ha dit que tindrà la feina garantida de per vida i podrà començar de bell nou, lluny de la tafaneria i el mal parlar del poble.

Després del llarg viatge, mare i filla arriben molt cansades a l'estació de França. Des d'allà un taxi de gasògen les conduirà fins a la finca del carrer Consell de Cent, a on prendran possessió de la porteria, que es petita, fosca i humida. L'ànima els cau als peus, acostumades a viure al camp, amb vistes a l'infinit pels quatre costats, aquell antre a sota l'escala els sembla una presó.

La porteria consta de dues estances i un petit bany. Una de les estances, la més gran, fa les funcions de cuina, menjador i saló. En un lateral hi ha llit plegable, que per les nits es utilitzat per la Trini. A l'alta banda hi ha la porta d'accés que dona a unes escales que puguen fins el quiosc a on la Trini seu per vigilar l'entrada del immoble. El tercer lateral està ocupat per una cuina senzilla i vella, i el quart lateral té la sortida a un petit pati interior. L'altre habitació es més petita i es el dormitori de la Montse. Només hi caben el llit, un armari no massa gran i una tauleta amb cadira.

El petit pati interior del que disposen, fa olor a humitat i es emprat per estendre la bugada pels inquilins del entresol, el principal i les quatre plantes. Però es prou gran per poder veure els estels en la foscor de la nit.

Els ha costat acostumar-se, però al final s'hi han adaptat. La Trini, vestida de negre, amb el cabell recollit en un monyo fa les feines pròpies d'una portera. Agenollada, frega cada dia, de dalt a baix tota l'escala i els replans. Neteja i treu brillor als passamans i poms. Escombra l'entrada de l'edifici i desitja bon dia, bona tarda o bona nit a tothom que entra o surt. Poc a poc va donant conversa i agafant confiança amb tots els inquilins, i molts d'ells aprecien la seva feina i dedicació.

En silenci, la Montse va creixent. En sortir de l'escola es tanca a la seva habitació, i després de fer els deures, es posa a llegir. Devora llibre rere llibre que compra d'usat al quiosc que hi ha prop del mercat. Poc a poc els seus silencis son més llargs i poc a poc es va allunyant de la Trini per molt que aquesta fa per evitar-ho. La tristor es fa cada cop més present en els ulls de la Montse, en els seus gestos, en les seves escasses paraules.

En silenci, es vesteix la Trini, els diumenges per la tarda quan la Montse fa la seva única sortida al cinema parroquial. Es posa amb cura el seu vestit de flors, el mateix que portava quan va visitar Barcelona amb el Josep i la Montse, i que un fotògraf va retratar mentre passejaven Rambles avall. Després es desfà al monyo, es pinta els llavis, es pentina i davant la fotografia, mira fixament la imatge d'en Josep. Amb delicadesa i amor, li parla, li explica tot el que passa, tot el que creu, tot el que sent, com si ell fos present. Quan acaba, fixa la vista a la entrada, esperant el miracle que ella sap que no succeirà. Ell no entrarà mai per la porta, ni tan sols, encara que a vegades ella cregui que si, obtindrà cap resposta.

En silenci, van passant els anys. Totes dues van poc a poc envellint. La Montse acaba l'escola i comença a treballar. Els silencis amb la seva mare es fan cada cop més llargs. El seu posat trist i el fet que s'arregli poc, fan que sembli molt més vella de lo que en realitat es. Només surt els diumenges per la tarda, però ara ja no diu a on va. La Trini, per molt que ho intenta, mai aconsegueix rompre el mur de silenci i de tristor.

En silenci, poc a poc, la Trini va estalviant. El salari de portera no es gran cosa ja que te dret a vivenda gratuïta, però les despeses son també escasses, i això li permet anar fent un racó. Guarda els bitllets en un sobre enganxat amb esparadrap al fons de la maleta de cartró a on guarda el vestit de flors, el mirallet i el pinta llavis. Un gran cademat tanca la maleta i la clau l'amaga dins un pot buit al fons de l'armari que fa de rebost. Cada any, el quatre de Desembre, fa festa per anar al poble. Agafa el primer tren, compra unes flors i en arribar al poble fa dret cap el cementiri. Allà neteja la làpida del nínxol, amb els estalvis n'ha comprat una de nova, hi deixa les flors en un gerro i resa una oració. Després baixa de l'escala a on s'ha enfilat per accedir-hi i alça els ulls cap aquell petit espai a on descansa el seu Josep. S'hi queda molta estona i en silenci li explica tot el que ha passat en el darrer any i recorda altre vegada la seva mirada, la seva veu, els seus ulls. Després, amb la tristor ofegant-li l'ànima, se'n torna cap a l'estació per retornar, com cada any, al silenci de la porteria.

En silenci, sense fer soroll, la Montse ha marxat deixant una nota en el lloc dels diners que s'ha endut. Les quatre ratlles, escrites amb pressa l'hi expliquen a la Trini que no pateixi, que marxa per viure la seva vida, que l'hi anirà tornant els diners i que li escriurà sovint per fer-li saber que està bé. El que no li diu es que ha marxat amb un firaire valencià entrat en anys, que ha conegut en una caseta de tir en una fira de barri. Ha estat l'únic home que mai s'ha fixat en ella, que li ha dit coses boniques i que fins i tot li ha regalat flors.

En silenci, la Trini va veient els anys passar, tots iguals, un darrera l'altre. Les cartes que la Montse va prometre fa temps que ja no arriben. Només en va rebre mitja dotzena, timbrades a diferents indrets, explicant que era molt feliç, que tot li anava bé i que no trigaria en anar a visitar-la per abraçar-la i tornar-li els diners que li havia pres. També fa temps que la Trini ja no es posa el vestit de flors ni es pinta els llavis les tardes dels diumenges. Ara la fotografia engroguida del tres, junt a una imatge de la Verge de Montserrat, jeu sobre la tauleta de nit, i cada dia, abans de adormir-se, els hi resa, els hi parla, els hi explica el que sent.

En silenci, la Trini ha acceptat de mala gana el seu trasllat a la llar d'avis de les Germanes de la Caritat. Ha fet jurar al Sr. Tarrats fill que quan es mori l'han d'enterrar al poble al costat del seu marit. El Sr. Tarrats ha acceptat i mitjan un generós donatiu ha demanat a la superiora que a la Trini no l'hi falti res i que quan arribi el moment, l'avisin per tal de gestionar el trasllat del cos al poble, ell es farà càrrec de totes les despeses.

La Trini se sent com dins una gàbia. Voldria sortir i fer coses però no li es permès. Poc a poc va relacionant-se amb els demés avis i alleuja així la seva solitud, mentre el conformisme fa minvar les seves ànsies de llibertat. Després de sopar, mentre els altres avis es queden endormiscats davant el televisor, ella cerca la intimitat de la seva habitació. Allà, mentre no arriba l'avia mallorquina que te com a companya, desembolica amb cura el retrat emmarcat que l'ha acompanyada tota la vida. Observa els rostres, i amb ulls lluints, a vegades els hi parla, a vegades els hi resa, a vegades tan sols els contempla. I s'adorm abraçada al retrat, i somia tardes d'estiu vora el mar, nits d'hivern embolicada amb el cos tebi d'en Josep, matins de maig portant la Montse a escola abans d'anar a treballar.

Quan es desperta de matinada, s'aixeca en silenci, i torna a embolicar amb cura el retrat que desa al fons del calaix. Sense poder tornar a dor-

mir, pensa a on han anat a parar tots els somnis, tots els projectes, tots els desigs. Se sent sola i perduda, pensant que la vida se li ha escapat sense poder viure-la. Es pregunta quan temps li queda i es desespera perquè sap que mai no el podrà recuperar. Llavors, en silenci, plora fins que el fil musical els indica que es hora de llevar-se i tornar a començar.

Un dia, han portat a l'asil una avia amb cabells molt blancs recollits en un monyo, vestida de negre de cap a peus. La Trini no ha trigat en fer-hi amistat, la nouvinguda li ha explicat que es diu Raimunda, que es extremeña, que te un fill que viu a Alemanya i que al seu marit, que era sindicalista, el van afusellar els "nacionals" a la plaça de braus de Badajoz. La Trini li ha explicat que ella està sola, que no té ningú, que el seu marit, que era un bon treballador, va ser afusellat pels "rojos" a la paret d'un cementiri. Les dues dones, amb llàgrimes als ulls s'han estret les mans i s'han abraçat. Des d'aquell dia s'han fet inseparables. Ambdues son conscients que una guerra que ningú va voler les va situar a bàndols diferents, però totes dues en van patir conseqüències semblants. Ara estan en el mateix cantó, el dels qui aquella guerra absurda els va desfer les vides. Ara estan en el bàndol a on els records lluiten amb l'oblit, a on es reviu els petits instants infinits de felicitat i a on es tracta d'oblidar el mal tràngol d'una vida grisa viscuda en solitud i en enyorança.

En silenci prepara la Trini la seva fugida de la llar d'avis per tal d'anar al poble, com cada any, a visitar la tomba del seu Josep. Sortirà de bon matí, quan l'empresa de neteja obri les portes per emportar-se les bosses de deixalles. Prendrà un taxi per anar a l'estació, comprarà les flors i un cop al poble anirà directament al cementiri. Tornarà als voltants del migdia per evitar que li facin massa enrenou per la seva absència. Ho te tot preparat, el vestit, els diners, l'horari dels trens.

Com cada nit s'adorm abraçada al retrat dels seus éssers estimats i somia que estant tots tres plegats corrent cap al mar en una platja de sorra blanca. Quan hi arriben es mullen els peus i la petita Montse els esquitxa mentre ella i el Josep s'abracen i riuen.

L'endemà la Trini no s'aixecat. L'han trobat abraçada al retrat amb una expressió serena al rostre a pesar del fred de la mort. Se l'han endut en silenci cap a la cambra dels morts. La superiora ha trucat al Sr. Tarrats per donar-li la mala notícia. La vida ha seguit, com si res a la llar d'avis a on ja estan acostumats a aquests fets. Només la

Raimunda ha plorat en saber la notícia, els demés han preferit no pensar-hi.

En silenci el cotxe fúnebre ha traslladat les despulles fins el petit cementiri del poble. Allà entre les parets emblanquinades espera en Joan, l'encarregat del cementiri que els ha de donar sepultura. De la funerària de la ciutat li han dit que ha de posar el taüt dins del nínxol de Josep Sales i passar les despeses al Sr. Tarrats, batlle de la localitat.

En Joan ajuda al xofer a baixar el taüt del cotxe, i tot seguit comença a pujar l'escala per accedir al quart nivell a on hi ha el nínxol. Un cop a dalt desmunta amb cura la làpida de marbre a on figura la inscripció Josep Sales, 10 - VIII - 1906, 4 - XII - 1936, E.P.D. vorejada per dos angelets, i la deixa recolzada sobre la làpida del nínxol veí. Tot seguit, ajudant-se amb un mall, esfondra la paret de maons i recull la runa amb un cabàs. Després treu els bocins de fusta podrida del taüt antic i arcona els ossos cap al fons del nínxol per fer lloc pel nou taüt. Amb l'ajuda del xofer col·loca el fèretre sobre un elevador hidràulic i el fa pujar fins al quart nivell. Allà empeny el taüt dins del nínxol i torna a baixar. Diu adéu al xofer tot donant-li les gràcies per l'ajuda i s'en va cap el magatzem per cercar els maons i el ciment necessaris per segellar el nínxol. Amb tot el material acopiati torna a pujar amb l'elevador i comença a col·locar els maons. Quan acaba, comença a arrebossar la superfície amb ciment per després enganxar-hi la làpida. Tot seguit es mou cap a la dreta per agafar la làpida, però un moviment mal calculat fa que aquesta se li escapi de les mans i caigui des del quart nivell, fent-se bocins en colpejar el terra.

En Joan contempla des de dalt el desastre i pensa que informará al Sr. Tarrats del incident per tal que ell decideixi que cal fer. Mentrestant es furga la butxaca buscant els papers oficials que el xofer li ha lliurat per que faci les corresponents gestions al municipi. Entre ells hi ha una copia del certificat de defunció de Trinitat Utrilles, morta el 4 de Desembre de 1986 a l'edat de 74 anys per insuficiència cardio-respiratoria.

Sobre el ciment encara fresc sobre les rajoles que tanquen el nínxol, amb l'ajuda d'un punxó, en Joan escriu: J.S. 4-XII-1936 i T.U 4-XII-1986 A.C.S., mentre pensa que es curiós que ambdues persones hagin mort el mateix dia amb cinquanta anys de diferència.

Tot seguit fa baixar l'elevador, recull els estris, els desa al magatzem i surt del cementiri tot tancant amb clau la reixa que li dona accés. La boirina del capvespre d'hivern difumina lentament el silenci dels morts.

P.S. La Montse va viure uns pocs anys de felicitat al costat del firaire valencià. Aquest la va abandonar quan va saber que estava embarassada. Sola i avergonyida, la Montse es va refugiar en un convent de monges que li van donar acolliment a canvi de que els ajudés en les feines de neteja. Allà va néixer una nena a qui li van posar Empar. Amb el temps l'Empar va poder independitzar-se i mitjan una beca va acabar els estudis d'infermera.

Abans de morir, la Montse li va explicar els seus orígens i la seva història i li va fer prometre que costés el que costés, trobaria la tomba dels seus avis i la faria enterrar amb ells.

L'Empar s'ha traslladat al poble i ha entrat al cementiri. Allà amb molta paciència ha anat buscant, fins que ha trobat el nínxol a on estan enterrats els avis. S'ha enfilat amb una escala, l'ha netejat amb cura i hi ha posat dues roses roges. L'endemà començarà a moure la paperassa per traslladar les despulles de la seva mare i per comprar una làpida adient.

En silenci, baixa poc a poc l'escala, alça els ulls i resa una oració. El seu xicot li pren la mà i amb molta tendresa li eixuga les dues llàgrimes que enterboleixen els seus ulls. Agafats de la mà surten del cementiri i tanquen la porta darrere seu. El sol d'estiu encara està alt i els queda tot el dia per davant.

Caixa Tarragona

GRUP DE TEATRE "PERE SANS"
DEL
CENTRE CULTURAL RECREATIU
D'ULLDECONA

"EL SOPAR DELS IDIOTES"

de Francis Veber

Versió de Joan Ramón Borrás

EL SOPAR DELS IDIOTES

de Francis Veber
 Versió de Joan Ramón Borrás

SINOPSI:

En Pere Canut i els seus amics, organitzen cada dimecres el sopar dels idiotes. El joc consisteix en que cadascú d'ells hi porti un idiota. Guanyarà qui aconseguixi portar l'idiota més espectacular.

Aquella nit, Canut està pletòric: ha trobat tota una autèntica joia. Serà el campió mundial dels idiotes: Francesc Pinyol, funcionari del Ministeri d'Hisenda, gran constructor de maquetes fetes amb llumins.

Però Canut no sap una cosa: Pinyol és un autèntic gafe, un autèntic provocador de desastres. Per a Pere Canut, aquesta nit es convertirà en el pitjor malson de la seva vida.

REPARTIMENT

(Per ordre d'aparició en escena)

Pere Canut José Luis Rodríguez
 Cristina Mondragón Ivana Fonollosa
 Dr. Arquimbau Juanjo Sans
 Francesc Pinyol Pepe Millán
 Just Roig Enrique Mesa
 Marlena Enriqueta Sales
 Rossic Joan Roig

Regidora Manoli Catalán
 Escenografia (decorats).. Joan Vidal
 Música i So Joan Miquel Subirats i
 Jordi Reverté

Atretzo Lluç Fernández, Anna
 Ausensi i Mª José Gavaldá

Direcció Josi Ganzenmüller Roig

Mes D'ABRIL

FAUNA 2010

Fecha de emisión: 1 de abril de 2010.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Autoadhesivo y fosforescente.
Tamaño del sello: 35 x 24,5 mm.
Valor postal: 0,34 y 0,64 €
Tirada: Ilimitada.

Una segona sèrie de segells de Correus, denominada Fauna 2010 dedicada a les papallones, es va emetre el passat dia 1 d'abril. L'emissió es presenta en forma de talonari, amb 100 segells autoadhesius, distribuïts en 10 fulls amb 10 segells cadascun. Els segells estan dedicats, respectivament, a les espècies *Euphydryas aurinia* (0,34 €) i *Zerynthia rumina* (0,64 €).

CINE ESPAÑOL. PREMIOS GOYA. ÀGORA

Fecha de emisión: 5 de abril de 2010.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,34 €
Tirada: 320 mil.

El 14 de febrer es va celebrar la gran festa del cinema espanyol, els Premis Goya, que aquest any ha complert la seva 24^{ena} edició. El segell emès està dedicat a la pel·lícula "Àgora". La lluita pels premis s'ha centrat en dues pel·lícules "Celda 211" que es va emportar vuit premis Goya, en tant que "Àgora" va obtenir set premis Goya. El segell reproduïx el cartell de la pel·lícula Àgora i els set premis Goya amb què ha estat guardonada.

BICENTENARIO DE LA INDEPENDENCIA DE LAS REPÚBLICAS IBEROAMERICANAS

Fecha de emisión: 7 de abril de 2010.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 2,49 €
Tirada: 320 mil.

Entre les efemèrides que es commemoren l'any 2010 hi ha el Bicentenari de la independència de les repúbliques iberoamericanes, un llarg i complex procés de més de vint anys que va tenir com a resultat l'emancipació de les colònies americanes.

Conflictes bèl·lics donarien lloc a la independència dels països americans d'Espanya, que van sorgir a partir de l'any 1808 fins 1825.

14 noves repúbliques en un curt període, que ara comencen a complir el bicentenari i que es commemoraran baix la coordinació d'una comissió nacional creada amb aquest fi.

INSTRUMENTOS MUSICALES. LA TROMPETA

Fecha de emisión: 9 de abril de 2010.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Autoadhesivo y fosforescente.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Valor postal: 0,34 €
Tirada: Ilimitada.

Una segona sèrie de segells de Correus, autoadhesius denominada Instruments musicals està dedicada a la trompeta, un instrument de vent que forma part de la família dels instruments vent-metal.

Aquesta peça del segle XX pertany a la col·lecció d'instruments musicals del Museo Interactivo de la Música de Màlaga, i el segell reproduïx la seva imatge.

PATRIMONIO MUNDIAL. ÚBEDA Y BAEZA.

Fecha de emisión: 15 de abril de 2010.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 49,8 x 33,2 mm.
Valor postal: 0,45 €
Tirada: 320 mil.

Dos segells s'han emès dintre de la sèrie Patrimoni Mundial que corresponen a Casa de las Torres de Úbeda i Palau de Jabalquinto de Baeza.

Casa de las Torres de Úbeda, palau medieval, en 1934, l'ajuntament va permutar unes terres a canvi de la titularitat de l'esmentat palau.

URBANISMO. CARLOS M^a DE CASTRO. ENSANCHE DE MADRID

Fecha de emisión: 20 de abril de 2010.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 0,34 euros.
Tirada: 320 mil.

Correus dedica una emissió a Urbanisme amb un segell que serveix per homenatjar Carlos Maria de Castro, enginyer, arquitecte i urbanista de l'eixample de Madrid. Aquest segell reproduïx un retrat de Carlos María de Castro que pertany al Ministeri de Foment.

EFEMÉRIDES.

100 AÑOS DE LA GRAN VÍA DE MADRID

Fecha de emisión: 21 de abril de 2010.
Procedimiento de impresión: Offset.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
Valor postal: 0,34 €
Tirada: 320 mil.

La Gran Via madrilenya, una de les artèries més importants de la capital des del punt de vista urbanístic, social, econòmic i cultural, fa un segle. Les obres de la seva construcció es van iniciar el dia 4 d'abril de 1910, quan el rei Alfons XIII les va inaugurar.

El segell reproduïx la icona que representa un dels trams més populars de la Gran Via de Madrid.

EXPO SHANGHAI 2010. PABELLÓN DE ESPAÑA

Fecha de emisión: 21 de abril de 2010.
Procedimiento de impresión: Huecograbado.
Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
Tamaño de la HB: 105,6 x 79,2 mm.
Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
Valor postal: 2,49 €
Tirada: 300 mil.

El passat 21 d'abril es va posar en circulació un full bloc amb motiu del Pabelló d'Espanya en la Expo Universal Xangai 2010. El pabelló està revestit en mimbre, idea que tracta de presentar els materials tradicionals d'una forma radicalment moderna, amb l'objecte de transmetre que Espanya és un país on conviu lo tradicional amb el plenament modern en tots els sentits. El full bloc reproduïx edificis i monuments emblemàtics de les ciutats espanyoles representades a Xangai 2010, a més d'una imatge dels pavellons d'Espanya i de Madrid.

AVANÇ DEL PROGRAMA DE LES XXVIII JORNADES DE TEATRE DE TARDOR

Tot i que hem editat uns programes de butxaca en forma de llibret i els hem repartit per diferents establiments del poble us presentem també en aquest número de la nostra revista les obres que es representaran durant les XXVIII Jornades de Teatre de Tardor.

Diumenge, 10 d'octubre
"EL SOPAR DELS IDIOTES"
de Francis Veber (versió de J. Ramón Borrás)
G.T. "Pere Sans" del C.C.R.
Ulldecona (Tarragona)

Diumenge, 17 d'octubre
"DISTRET PERÒ NO TANT"
de Joaquim Puigbò i Mallol
G.T. Casa de Cultura "Els Ganxos"
Triaguera (Castelló)

Diumenge, 24 d'octubre
"LA CLAU"
de Noel Clarasó
G.T. de la Germandat de Polinyà
Polinyà (Barcelona)

Diumenge, 31 d'octubre
"EL BURGUÉS GENTILHOMBRE"
de Molière
Maru-Jasp
Alcalá de Henares (Madrid)

Diumenge, 7 de novembre
"EN LA FOSCA ARDENT"
de Antonio Buero Vallejo
Adaptada al català per Igansi d'Artés i Magrinyà
Elenc Artístic Arbocenc
Arbós del Penedès (Tarragona)

Diumenge, 14 de novembre
"GLUPS!!! (HISTORIETES)"
de Dagoll-Dagom
Vinaròs (Castelló)

Diumenge, 21 de novembre
"L'EVANGELI SEGONS PILAT"
d'Eric Emmanuel Schmitt
Adaptació de Llorenç Rafecas i Jané
Grup de Teatre El Centre
Llorenç del Penedès (Tarragona)

Diumenge, 28 de novembre
"L'ENEMIC DEL POBLE"
D'Enrik Ibsen versió d'Arthur Miller
Adaptació de Juan Mayorga i
Josi Ganzenmüller Roig
G.T. "Pere Sans" del C.C.R.
Ulldecona (Tarragona)

COC DE MAÇANA

Ingredients:

- Maçana
- 2 Tasses d'aigua
- 1 Tassa d'oli
- 1 Llima
- 1 Tassa de sucre
- Llevadura (a ull)

Per a la lletada:

- Oli
- Farina
- Anís o aiguardent
- Sucre
- Maçana

Elaboració:

Primer de tot desfarem la llevadura en aigua i a continuació anirem barrejant l'oli, lo sucre, la ratlladura de llima i la farina fins que quede una massa dominable. Un cop estirada, damunt de la llanda, agafarem la lletada i en tirarem una part per damunt de la pasta, després afegirem la maçana tallada a mitges rodanxes i llavors afegirem la lletada sobrant. Finalment, ho empolvorarem en sucre i ja ho podem ficar a coure al forn fins que la massa estigui cuita per baix.

Racó poètic

Psicologia del jovent

Harmonies del cor tan amagades,
per què un intèrpret no us podré trobar?
Sempre ressonareu com les onades,
sens dir-nos si veniu d'ací o d'allà?
Si contemplo la lluna solitària
vaguejant pels camins sembrats d'estels,
el cor joiós ja canta gràcil ària
i, colpit, multiplica els seus anhels.
Brolla el desig com límpida fontana,
si un cor amic respon al teu amor;
restes silent i absort en la desgana
sovint per causes que del tot ignor.
Sents de vegades una set divina
que en èxtasi dolcíssim t'immergeix,
i altres, ai las! matèria mesquina
la gorja malaltissa n'engoleix.

Somrius com una gota de rosada
al bes amable de la llum naixent,
i plores com donzella abandonada
pel company que estimava tendrament.
Obscures són de l'esperit les vies,
incertes les idees del jovent,
secretas com les rutes d'estelies,
palpables com el tacte lleu del vent.
Harmonies del cor tan amagades,
mai un intèrpret no us podré trobar:
sempre ressonareu com les onades,
que porten els accents de l'oceà.

MIQUEL QUEROL
Barcelona, tardor de 1937